

STER-AVOND

12 april 1957

Goedenavond, vrienden.

Op deze avond is er, wat men bij u noemt Steravond. Daarom hoef ik mijn normale inleiding deze avond niet te houden. Maar wel moeten wij gezamenlijk trachten te begrijpen, wat Steravond eigenlijk is. En ook, wat het betekent. Dan is het eerste, wat ik u zeggen moet: Wat geloven wij en wat weten wij? Wij geloven in God als een alomtegenwoordige Kracht. Wij geloven, dat deze God Zich in vele vormen en op vele verschillende wijzen kan openbaren. Wij geloven, dat Zijn Kracht altijd in en rond ons is. Wij geloven echter ook, dat onze eigen onvolmaaktheid, het ons onmogelijk maakt deze Kracht ten volle te gevoelen en te gebruiken. Wij weten, dat er verschillende krachten bestaan in de wereld rond ons, die vanuit eigen standpunt vallen onder het Niet-Zijnde, het Niet-Aantoonbare, voor velen helaas ook het Niet-Aanvaardbare. Bij deze krachten spelen o.a. een rol: de eenheid der mensen. Eén van de dingen, waarnaar wij streven. De eenheid van gezamenlijk denken en mediteren, de eenheid vooral ook van willen.

Degenen, die ons werk nog niet zo goed kennen, die nog niet zo thuis zijn in de gelederen der Orde, zullen misschien wat verbaasd zijn vanavond. Zij zullen niet precies begrijpen, wat wij trachten te doen, wat wij trachten te bereiken. Daarom wil ik dit voor hen die dit nog niet weten, duidelijk uiteen zetten. Wanneer wij gezamenlijk denken, dan scheppen wij een trilling, een kracht, die uitstraalt van de plaats, waar wij zijn. Gelijktijdig worden wij zelf door deze gedachten-trilling van een massa beïnvloed. Dit wordt onder meer kenbaar, waar wij massa-psychose en massa-suggestie zien optreden. Daarnaast kunnen wij gezamenlijk ook iets willen. Dat willen, dat streven, dat wij zo sterk mogelijk uitdrukken in onszelf en in onze omgeving, kan in die omgeving een merkbare verandering teweeg brengen, zelfs zonder een daadwerkelijk ingrijpen van onszelf. Als voorbeeld wil ik hier geven: wanneer sommige sterk emotioneel gebonden omstandigheden plaatsvinden in een omgeving en beëindigd worden door een plotseling afscheid, bv. van het leven van sommigen, ontstaan zogenaamde "spookhuizen", of "spookkastelen". Daarin zal elke sensitieve persoon een reeks van gebeurtenissen weer voor zich zien herrijzen, alsof zij werkelijkheid zouden zijn. Er is dus hier op de materie door de sterke gedachten-uitstraling een zodanige invloed uitgeoefend, dat zijzelf deze sfeer uit blijft stralen.

Wij zullen trachten iets dergelijks te doen. Het ritueel, waarmee dit geschiedt, is, ongeacht het feit, dat het door zeer veel verschillende personen van verschillende richtingen - in zich een oorspronkelijk geloof - reeds is verricht, steeds dezelfde tendenz hebben, namelijk het vastleggen van een bepaalde wil en gedachte in een sfeer, in een eenheid van mensen en geesten, die tezamen een beleven doormaken, dat boven het redelijke staat. De kracht, die hierbij ontstaat, zal verder - zoveel mogelijk - worden vastgelegd in materie, dus o.a. in de draagtekens, die ingestraald zullen worden. Wij weten uit ervaring, dat edele metalen nu eenmaal deze straling beter bevatten en langer kunnen behouden dan andere stoffen. Vandaar, dat de draagtekens en hetgeen ingestraald wordt, zoveel mogelijk edel metaal moet zijn. Te zeggen: goud, zilver en platina. Bij deze instraling blijft dus een gedachtesfeer, een indruk van de wil, die wij deze avond hebben uitgedrukt, achter in het voorwerp. Het straalt - zij het door zijn massa, die klein is - misschien zwak, voortdurend deze gedachtesfeer ook weer enigszins in de omgeving uit. Zo kan zo een teken voor iemand, die streeft naar verdraagzaamheid en naastenliefde, een voortdurende herinnering zijn, een voortdurende aansporing, om - laten wij zeggen - verdraagzamer te zijn.

Wij kunnen moeilijk een wereld veranderen, dat moeten de mensen zelf doen. Wij kunnen ook moeilijk u veranderen. Dan zouden wij uw vrijheid moeten ontnemen. Maar wel mogen wij - o.i.

- gebruik maken van alle krachten, die in de kosmos ter beschikking staan om ons streven zo sterk mogelijk tot uitdrukking te brengen.

Op deze Steravond gebeurt dit in de eerste plaats reeds door het opbouwen van een zekere sfeer en spanning. Die spanning heeft ten doel zo dadelijk, wanneer wij eenmaal gaan beginnen met het actieve instralen, met de rituele handeling dus, de krachten, die rond ons zijn, zowel uit eigen sfeer, als vanuit uw wereld, zo sterk mogelijk als één, als één geheel te laten optreden.

Wij bereiken daarmee in de eerste plaats een uitstraling over de wereld. Het is belangrijk, dat die wereld bereikt wordt. Er is té veel egoïsme, té veel onverdraagzaamheid om een mogelijkheid als deze terzijde te stellen. Onze werkingssfeer kan kilometers bedragen. D.w.z., dat wij van deze stad een groot gedeelte mee kunnen betrekken in deze gedachtesfeer en daarin een zekere intensiteit kunnen opwekken.

Alles, wat u vanavond denkt, alles, wat u vanavond doet, is dus mee gebonden in deze magische band, die wij trachten te smeden. Want wat hier wordt gedaan is inderdaad magie. Magie, op een plan dat ver ligt boven het zuiver materiële en zeer zeker behoort tot de bestrevingen der z.g. witte magie, maar magie is en blijft het. Hoe meer u mee werkt met ons, hoe meer u uw streven tot uitdrukking kunt brengen, al is het maar in één bede: "Heer, geef ons vrede, leer de mensen elkaar begrijpen...", dan is dat al voldoende. Dan kunnen wij inderdaad een groots werk verrichten.

Ook voor uzelf kunnen de voor u hier optredende spanningen ongetwijfeld gevolgen hebben. Ik ben ervan overtuigd, op grond van vele ervaringen met deze en dergelijke bijeenkomsten, dat deze invloeden voor u zeker niet schadelijk zijn. Die invloed zal ongetwijfeld kunnen bijdragen tot een grotere veerkracht, een grotere innerlijke harmonie, ja, kan zelfs lichamelijke feilen geheel of ten dele opheffen - tijdelijk of voorgoed - indien u in harmonie bent met deze gemeenschap. Let wel: het is niet ons doel om te genezen. Ons doel is: geestelijke krachten in de wereld te stellen. Genezing zou eventueel een nevenverschijnsel kunnen zijn. Hieruit begrijpt u zeker het doel van deze bijeenkomst. Nu echter het ritueel.

Het is nu eenmaal zo, dat wij op het ogenblik dat wij lichamen een bepaalde gedachte moeten uitdrukken, en dit in een beperkte tijd moeten doen, en op avonden als deze, ook al door de beschikbare kracht van het medium, voor ons deze tijd zeer gelimiteerd is, dan moeten wij dit schetsmatig doen. U zult verschillende handgebaren zien, die elk voor zich een aparte betekenis hebben, en uitdrukking geven aan een innerlijke gesteldheid. Zij zijn a.h.w. een lichamelijke bede, die gedeeltelijk vergezeld wordt door woorden, gedeeltelijk daardoor aangevuld. Om u enig inzicht te geven: zoals bij alle juiste bidden zal het ritueel steeds weer de open handpalm naar boven richten. Dit is de uitdrukking, waardoor God om kracht wordt gevraagd. U zult zien, dat steeds weer een tweeledig cirkelgebaar wordt gemaakt, meestal opgaande en samenkomende. Dit drukt naast, in zijn vloeiing van gebaren de harmonie, ook tevens de eenheid uit tussen twee werelden. Zoals stof als geest in een volledige cirkelloop dienen samen te komen in het streven God te dienen en zichzelf in harmonie met de kosmos te brengen.

Verder zult u zien, dat een gebaar wordt gemaakt, dat, veelal schetsmatig naar vier windrichtingen ongeveer wordt uitgevoerd. Heel de wereld, al wat leeft en bestaat, wordt in deze handelingen betrokken. Want de wil, die wij uitdrukken op een avond als deze, is een wil tot vrede over heel de wereld. Een wil, die verdraagzaamheid mogelijk moet maken. Allereerst voor onszelf, maar ook voor anderen. Een wil, die wij uitdrukken, wil de naastenliefde een actieve factor maken in het geestelijke leven en in het stoffelijke leven. Dit wordt aangeduid met de gebaren, die de wereld hierin betrekken.

Verder zult u zien, dat een reeks gebaren worden gemaakt, eerst waarschijnlijk naar buiten toe, waarbij met afgestoten hand a.h.w. kracht wordt geworpen. Uitdrukking weer van een veld, dat de wereld omvaamt. En dat speciaal in deze omgeving de krachten actief moet maken bij een ieder, wiens denken en leven harmonisch is met het onze. Daarna krijgt u waarschijnlijk - ik ken namelijk niet de wijze, waarop de huidige celebrant dit voltrekt - een gebaar, dat zegenend

wordt, waarbij de handpalm dus naar het midden gericht is. Hiermede wordt een zegen gegeven aan de aanwezigen. De kracht, uit ons allen voortgekomen - stof en geest - keert terug tot ons allen - stof en geest. De kracht is voortgekomen uit het Goddelijke.

En als laatste uitdrukking: instraling van de draagtekens. Een handgebaar, waarbij bepaalde symbolische gebaren een soort van teken, een soort van zegel in de lucht vormen. Veelal gaat dit met twee handen, die bijna een soort zig-zaglijn vormen om in deze zig-zaglijn cirkels te tekenen en die elkaar kruisen. Hiermede wordt in de materie aangeduid het normale krachtveld, dat ons allen stoffelijk beroert - wanneer wij op deze wereld zijn - het veld van de geest, dat evenzeer ook overal in deze wereld aanwezig is. Daarnaast wederom de samenvloeiing, nú in deze tekens, waarin stoffelijke en geestelijke waarden worden vereend, samengesmolten tot één geheel.

Begeleidend bij de gebaren krijgen wij natuurlijk woorden. Zij kunnen qua inhoud nooit veel verschillen, wel qua uiting. De celebrant begint ongetwijfeld een bede om kracht. Hij begint die kracht verder te omschrijven en uit te drukken, wat zijn wil, wat zijn bedoeling daarmee is. Hij vraagt daarom wederom steun, met woord en gebaar, van de Schepper, van alle Lichtende krachten. Veelal zal hij daarna overgaan tot het aanroepen van verschillende krachten onder aparte namen. Dit is niet noodzakelijk, maar vloeit voort uit eigen geloven en denken van deze celebrant. Wij kunnen hier zowel een reeks van namen horen behorende tot één geloof, als een reeks van namen behorende tot verschillende geloven en overleveringen, steeds weer aanduidende een Kracht, dat ligt volledig aan de persoon, die het doet. De incantatie kan worden gesproken. Zij kan worden geroepen, dus met geheven stem worden uitgebracht. Zij kan ook gepсалmodieerd worden, waarbij een toonval, een toonstijging, nadruk geeft nog, aan de inhoud van de woorden. Wanneer dit alles gebeurd is, dan wordt bij elk gebaar, meestal, niet altijd, nog de betekenis daarvan met enkele woorden versterkt. In sommige gevallen vindt de celebrant het daarbij beter om ook hier weer de Goddelijke Kracht nogmaals te noemen als Bron en Gever van hetgeen hij thans tracht te schenken aan anderen.

Wanneer dit alles zou moeten worden berekend aan de hand van optredende verschijnselen en stoffelijke normen, dan kan worden gezegd, dat in zeer korte tijd zeer hoge spanningen worden gewekt van zeer hoge frequentie. Deze spanningen vragen veel van de krachten in de omgeving. Zij worden echter door ons - er zijn er nu reeds van ons velen aanwezig - geestelijk, deze krachten zoveel mogelijk gegeven en aangevuld. Zij kunnen soms op het beslissende moment ook voor een kort ogenblik onttrokken worden aan de aanwezigen, maar zij vloeien terug op het ogenblik, dat de zegening aan de aanwezigen wordt gegeven. Dus ook technisch is daar een reden voor.

De uiting en alles wat er mee samen gaat wordt over het algemeen suggestief opgebouwd. Dit betekent dat de celebrant in woorden en gebaren niet slechts het noodzakelijke doet, maar tevens ook tracht visueel een zekere indruk te vestigen. Toch is, wat hier gebeurt, zeker niet een kwestie van suggestie. U zult, indien u deel wilt hebben aan dit streven, zelf ervaren welke krachten aanwezig zijn. U zult voelen, hoe levende krachten deze hele sfeer doortintelen. Het kan zover gaan, dat op het beslissende ogenblik er een spanning in de zaal staat, alsof een onweer op uitbarsten staat. Degene, die niet harmonisch is met de gemeenschap, moet zich erop voorbereiden, een voor hem betrekkelijk nutteloos schouwspel te zien. De werkelijke indrukken gaan voorbij en eigen deelgenootschap is niet aanwezig; soms kan hierdoor zelfs een zekere beklemming ontstaan, daar men wel sensitief is voor de steeds groeiende krachten rond het "Ik", maar het "Ik" zelf niet op kan lossen. Ik hoop, dat ik u hiermede duidelijk heb gemaakt, wat het rituele deel te betekenen heeft.

Wij hebben er vaak over getwist aan onze kant - op zeer verdraagzame wijze overigens, gezien de naam van onze Orde - hoe wij deze Steravonden het beste zouden kunnen noemen. Wij kunnen er geen naam voor vinden. Het is een geloofsbelijdenis. Toch willen wij geen geloof zijn. Onze Orde kent geen apart geloof. Zij kent een streven, waarin zij God meent te erkennen, waarin zij meent God te dienen, waarin zij meent naar beste weten en kunnen te volbrengen, wat noodzakelijk is volgens de Goddelijke Wil, die zich ook in ons allen uit. Een geloof moet op

een gegeven ogenblik toch geuit worden. Niet dogmatisch. Dogmatici zijn wij dan ook zeker niet. Wij hebben onder de voorgangers, zowel priesters van heidense godsdiensten gehad, als geestelijken uit een meer nabij verleden. U moet goed begrijpen, dat, wat wij Steravond noemen, niet zijn werkelijke nadruk vindt in het inzegeningen van de draagtekens alleen, het is voor ons een geloofsbeleving. Het is voor ons een uitspreken van datgene, wat wij anders altijd achter onderwerpen moeten verbergen. Daarom heeft het misschien voor ons vaak een grotere betekenis dan voor u en is het ook waarschijnlijk heiliger dan voor u.

Juist om niet met uw wereld in strijd te komen en ons eigen geloof té zeer te mengen met het geloofsbeleving van de Christenheid op deze wereld overheersend in deze omgeving, hebben wij zelfs gemeend een scheiding te moeten maken tussen onze Steravond en de Goede Vrijdag, die voor het Christendom immers zo een intense en grote betekenis heeft. U zult dus ongetwijfeld begrijpen: wij willen u, uw geloof, uw denken respecteren. Het ligt niet in onze bedoeling u deel te doen hebben aan enigerlei plechtigheid, die voor uzelf onaanvaardbaar zou zijn. Maar wij voelen ons toch ook gerechtigd ons geloof uit te spreken en de krachten, die wij in en rond ons voelen, zoals wij zo vaak in onze eigen wereld doen, ook hier een ogenblik kenbaar en voelbaar te maken, zover dit in ons vermogen ligt.

Ik geloof, dat ik hiermede mijn verklaringen en omschrijving kan beëindigen. Ik wil u niet vragen, of u zelf hierover nog opmerkingen heeft, maar wanneer u op een andere avond hierover verder met ons wilt spreken, dan zijn wij gaarne bereid u verder in te lichten over de betekenis van deze avond voor ons en voor u, zowel als over de krachten, die werkzaam zijn hierin.

Gezien het feit, dat er op avonden als deze een pauze onvermijdelijk is, zal nu een volgende spreker een kleine beschouwing voor u houden van meditatief karakter. Na deze pauze krijgt u een inleiding, een omlijsting van de eigenlijke instraling door een andere spreker, die dit, gezien zijn geaardheid, zal doen op een wijze, die hier niet zo bekend is, namelijk het spreken in ritme. Ik hoop, dat u ook dit zult willen aanvaarden voor wat het is: een uiting van één van ons, die zijn eerbied voor dit gebeuren, zijn geloof en de waarde ervan op zijn wijze uitdrukt.

Ik dank u dan voor uw gehoor en geef het woord over aan de volgende spreker.

Goedenavond.

SCHEPPENDE KRACHT

Goedenavond, vrienden.

Nu zijn wij dan weer bij elkaar op een avond, die ons eigenlijk een nieuwe band moet geven met eigen wereld en andere werelden. Wij kunnen spreken over oneindigheid, kunnen dromen over de vergelegen sterren, of zoeken in de beslotenheid van ons eigen hart, overal zullen wij hetzelfde vinden. Wij zullen overal en altijd weer voor onszelf een Kracht vinden, die niet uit te sluiten is met alles, wat wij beleven. Eigenlijk hebben wij er geen naam voor, tenminste geen juiste naam. Wij noemen het, omdat wij niet beter kunnen: Goddelijke Liefde, of Eeuwige Rechtvaardigheid. Wat kan er meer en intenser werkzaam zijn in ons als een scheppende Kracht, zelfs indien deze hele wereld, wat zij zeker niet is, ons hele leven zou betekenen, die wereld, waarin u bestaat. De wereld, die voor ons een vervulling is van zo een menige droom. Dan zou het voldoende zijn. De vreugde om te leven, te denken en te streven is reeds zó groot, zó vol, dat indien wij ze weten te waarderen, deze gave alle andere dingen waard is.

Wij kunnen spreken over de blinde kracht, die ergens in de kosmos heerst. Over een eerste oorzaak, lang vergeten, die dit alles via automatische regels tot stand heeft gebracht. Maar hoe wij ook praten: één punt is zeker. Ergens is een Kracht, die de wetten betekent, die de wet is voor ons. Hoe die Kracht is, weten wij niet. Maar die Kracht geeft ons het leven en méér dan het

leven. Een voortzetting van leven tot leven en van wereld tot wereld, van droom tot droom. En altijd weer vinden wij hierin vrede, zowel als strijd. Altijd weer vinden wij Licht en Duister, Beleven en Ondergang. Een vreemde wereld, waarin je leeft misschien. Een wereld met zijn eigen moeilijkheden en problemen, een wereld, waarin je zo moeilijk afscheid kunt nemen en waar buiten je je zo weinig kunt voorstellen en toch... Ergens moet die Kracht zijn, dat Wezen. En iets, wat ons zoveel geeft, zo intens veel, kan dat iets anders zijn dan liefde, volgens ons begrip?

Liefde is voor ons een uitdrukking van eenheid. Het woord zegt ons iets over samengaan. Het zegt ons iets over schenken en geven. Het roept ons dromen op van bescherming, van goedertierenheid. Liefde is een woord, waarin een hele wereld van gevoelens schuil gaat en waar je altijd naar verlangt. Je weet soms niet hoe, en je zoekt het wel eens verkeerd, maar zonder dat zou je niet kunnen leven. Liefde, geborgenheid, genegenheid, het zijn allemaal woorden voor hetzelfde, voor die intense gebondenheid met het leven, die toch zeker voor ons allen als bestaand moet worden geacht. Rond ons ligt de wereld en hier zijn wij. Het leven staat voor ons open. Een leven met problemen, ook met vreugde. Een leven met storm en zon, met schoonheid op duizenderlei wijze. Met mogelijkheden, die zich elke dag hernieuwen, alsof ze met de zon herboren worden. En met een korte vlucht uit de wereld zich nacht op nacht herhaalt voor een ieder, die in de stoffelijke wereld nog leven moet.

Daarom durf ik te spreken van Goddelijke Liefde, ook al weet ik niet precies wat God is. Ook kan ik dat Grote Begrip niet bevatten. Daarom durf ik ook te spreken van Eeuwige Rechtvaardigheid. Ik weet, dat voor de scheppende Krachten eenieder gelijk is. En ieder streven wordt beoordeeld naar dezelfde regels. Juist omdat ik dit laatste weet, waardeer ik het leven nog hoger. Wanneer het een willekeur was, een uitverkiezing van de een, een verwerping van de ander, zonder rede en oorzaak, ik zou het leven haten, ik zou mijn God verachten en mijn wereld verloochenen. Zo is het niet. Er is voor een ieder gelijke mogelijkheden. Altijd weer. Niet in één wereld, en in één leven, maar in vele werelden en vele levens. Voor eenieder altijd weer Licht en Duister, precies zoals hij het zoekt en verdient. Voor een ieder de vrijheid om uit die overladen wereld voor zichzelf aan ervaring juist dat te puren, wat hij het meest begeert, wat voor hem de vervulling is van zijn wezen en zijn verlangen.

Maar als er zo een grote liefde is, zo een grote kracht rond ons, dan moet je wat terug doen. Ik weet het al: wij zijn eigenlijk niets bij die grote Kracht vergeleken. Misschien dat al ons streven en al ons werken van deze avond voor God niet veel meer is dan voor ons het kwispelstaarten van een hond, wanneer wij op aarde leven, als een bewijs van dankbaarheid en gehechtheid. Zelfs indien het alleen dit is, is het méér dan de moeite waard, omdat wij even moeten zeggen tegen die grote Kracht boven ons: wij zijn dankbaar voor het leven en wij willen uw wil uitvoeren. Zeg ons maar hoe.

Wij hebben eerbied voor God. Maar die eerbied wordt toch gemilderd door een gevoel van verbondenheid. Wij hebben eerbied voor de wetten, die ons regeren. Wij weten, hoe koud en nuchter zij kunnen zijn. Anders dan ons denken en begeren ooit voor zichzelf aanvaardbaar hebben geacht misschien. Wij weten ook, dat zij voor iedereen zijn en dat zij het zijn, die het leven mogelijk maken. Daarom kunnen wij ons er vertrouwd mee achten. Zijn wij dan geen levende wezens, waar wij ook zijn? Leven wij niet? Is die Kracht niet in ons? Werken die wetten niet in, voor, naast en rond ons altijd weer?

Vrienden, je moet op een gegeven ogenblik je hart eens kunnen uiten, En dan is het wel goed om tegen God erg eerbiedig te doen, maar je moet ook de innigheid van je beleven uiten. Je moet het haast uitschreeuwen in de wereld. Daarom zeggen wij dan maar: "Vader, Wezen, Dat ons geschapen heeft, Wij erkennen Gods gezag. Een Vader heeft gezag. Maar wij weten ook, dat die Vader ons lief heeft, wij beantwoorden die liefde op onze manier..." Kijk, zo willen wij altijd leven, ook wanneer wij dat maar een enkele keer uiten. Wij willen ons ervan bewust zijn, dat zeker hetgeen waartoe wij ons richten met ons beperkt voorstellingsvermogen, lang niet de werkelijkheid is. Wij willen er absoluut zeker van zijn voor onszelf, dat wij niet méér kunnen doen, dan wij doen aan de andere kant. Aan de Kracht, die ons leven geeft, die ons in stand

houdt, altijd weer doet geven, aan die Kracht, die ons naast schoonheid lijden, naast lijden bewustzijn brengt, die moeten wij op een of andere manier onze waardering uitdrukken. Daar moeten wij even zeggen, al is het alleen maar voor onszelf, al zou dit voor die Kracht niets betekenen: wij geloven in Je, wij houden van Je; wij willen dankbaar zijn, voor wat Je ons gegeven hebt.

Al is de wereld vol met raadselen rond ons, al begrijpen wij de wetten niet, die met ons spelen, al gevoelen wij ons soms als marionetten op het een of andere poppentoneel door ongeziene spelers bewogen. En door onze overtuiging van de goede Kracht, die in en rond ons is, zullen wij, ook op deze avond, uiting geven aan onze eigen gevoelens. Uiting geven aan deze dankbaarheid. Uiting geven vooral ook aan onze wil. Wil, een mogelijkheid door deze Kracht ons gegeven, gericht op de vervulling van alles, wat wij in dat Wezen menen te erkennen. Wij willen niet aan God gelijk zijn, dat is onmogelijk. Wij willen niet doordringen tot de uiterste raadselen. Daarin zullen wij eerst doordringen, wanneer wij rijp zijn daarvoor. Maar wij willen nu reeds onze eenheid met deze dingen uitdrukken. Omdat wij die eenheid uitdrukken, houden wij Steravond. Omdat wij die eenheid uitdrukken, bidden wij. Omdat wij die eenheid uitdrukken, zullen wij soms ons eigen "Ik" een ogenblik vergeten, ter wille van anderen.

Alle dingen zijn gelijk door God geschapen. Voor allen gelden dezelfde wetten, allen leven uit dezelfde Kracht. Daarom zullen wij in alles trachten onze Schepper te dienen. Daarom zullen wij in alles trachten terug te vinden het werkelijke leven, de schoonheid, datgene, wat onze dromen ons tonen, als een verre schaduw van Gods werkelijkheid. Ik ben geen predikant. Misschien maar goed ook. Anders zou ik u gaan vervelen. Ik hoop tenminste niet, dat ik het tot nu toe heb gedaan. Maar als je nu werkelijk gelooft, als je werkelijk voelt, dat die wereld iets voor je te zeggen heeft, wanneer je voelt, dat je een taak in die wereld hebt, dan zou ik zeggen, juist ter wille van de Kracht, die ons allen heeft voortgebracht en geschapen, zowel als ter wille van jezelf: streef, werk, zoek, zoek naar waarheid, zoek naar God, zoek vooral ook naar iets, waarvoor je die waarheid, die je aanvoelt, uit kunt drukken via die wereld.

Wij kunnen niet volmaakt zijn, dat weten wij. Maar wij kunnen tenminste proberen om goed te zijn. En zo zou ik willen zeggen: moge deze avond misschien dan voor ons een uitspreken zijn van iets, een daad, die op geestelijk terrein ligt. Laten wij elk in onze eigen wereld opnieuw en opnieuw elke dag weer die daad herhalen. Dat Gods wil gerealiseerd zij in de wereld, opdat de liefde Gods worde tot een deel van ons wezen, bewust zich uitend tot geheel de wereld. Dan zullen wij kunnen zeggen, vrienden, wij hebben goed werk gedaan. Maar brengen wij het niet tot uiting, dan spelen wij alleen maar een spelletje met het leven. En dan kunnen wij nog zo vroom kijken, dan zegt het niets. Wij menen het deze avond. Wees daarvan overtuigd, uit het diepst van ons hart.

Wanneer zo dadelijk hier anderen werken, meer bekwaam dan ik, om te volbrengen, wat volbracht wordt op deze avond, geloof mij, wanneer ik nog een stoflichaam zou hebben, ik zou op mijn knieën God liggen smeken: "God, help ons". Help ons, omdat dit waardig is aan Gods wil: Gods vrede brengen, ook zelf actief op deze wereld onze krachten geven, wat meer is, onze daden geven, altijd weer. Daarvoor bid ik, daarvoor smeek ik.

Probeer, mijne vrienden, om ook hierin oprecht te zijn, om oprecht deel te hebben aan dit streven. Oprecht en daadwerkelijk mede te streven naar vrede op deze wereld. Niet, omdat er een atoombom dreigt, maar omdat werkelijke vrede harmonie betekent met God. Wij zoeken een goede vrede, die niet slechts stilstand en versuffing is. Een vrede, waarin de samenwerking van allen de innerlijke problemen van de mens helpt overwinnen en de uiterlijke problemen van de mens maakt tot iets, wat niet meer bestaat. Wij streven naar vrede en verdraagzaamheid, niet, omdat het zonder dat niet gaat, God kan het zonder ons ook wel. Wij streven hier naar, omdat dit voor ons de enige methode is om het feit uit te drukken, dat wij mét onze Schepper streven, aanduiden hoe wij meeleven in Zijn Schepping en hoe wij Hem eren in alle dingen, altijd door.

Ik zeg wel: ik ben geen predikant, maar het gaat er erg op lijken. Ik zal u dan ook op deze wijze niet verder bezig houden. Maar ik meen het eerlijk en oprecht. Wanneer ik hier spreek, doe ik dit niet alleen namens mijzelf. Dan doe ik dit mede namens de vele honderden uit onze sfeer, die zich rond ons reeds verzameld hebben. Ik zie hier rond ons zowel degenen, die bij onze groep behoren, als velen, die hier zijn, omdat zij bij één van u behoren. Wij allen streven met jullie. Toch zou ik willen zeggen: trek u er niet teveel van aan, wie en waar en hoe wij zijn. Bepaal een keuze voor uzelf, kies u vanavond een doel en streef daar voortaan naar. Ik geloof, dat dat het beste is, wat wij kunnen doen. Spreek op deze avond niet over suggestie; over het al of niet waar, of waardig zijn van hetgeen hier op deze avond gebeurt. Leef, kies en streef zelf. God heeft ons alle dingen gegeven. Aan ons de plicht dit te erkennen en onszelf aan Hem te geven, zó tonende, dat wij waardig zijn in Zijn Schepping te leven.

Zo, dit was mijn opinie. U kunt nu gaan pauzeren. Maar mag ik u nog één ding vragen? Wanneer u toch even uw gemoed moet luchten, even moet praten, stommelen en rommelen, zoals dat meestal gaat, doet u het dan zoveel mogelijk buiten de zaal. Wij willen trachten hier alles af te schermen en van deze plaats een ogenblik een ware kathedraal te maken, uit entiteiten opgebouwd, om daarin God het offer van ons eigen wezen en ons goede wil aan te bieden.

Ik dank u voor uw aandacht en wens u naast een zegenrijke avond een plezierige, maar hopelijk een rustige pauze. Goedenavond.

ACHTERGROND VAN DE SCHEPPING

Goedenavond, vrienden.

Ik wil trachten om voor u met enkele woorden de gehele achtergrond van onze Schepping en van onze wereld te omschrijven.

Brahman sluimert. In Brahman is Brahma ontwaakt. Geslaakt zijn de boeien des duisters. Het Licht wordt geboren. De wereldziel ontwaakt. En in het ontwaken wordt de mens geschapen en leeft, vergeten, en toch altijd weer leeft hij, geketend aan het rad. Zo gaat hij voort van plaats tot plaats en van wereld weer tot wereld, soms moe en alle leven zat en dan weer herlevend.

Maar toch stil leeft in het Al de Wereld-wil. Een Wil regeert en doet ontwaken de mens, de bloem, het dier en Al, en is het, die de sterren lichtend aan de hemel stellen zal.

Licht, uit duister stil geboren, een werkelijkheid, die mij verteert, totdat mijn wezen eens in Atman tot uiterste krachten wederkeert.

Maar niet eenzaam en verlaten, sta ik in het Wereld-dal. Ik weet, dat alle kracht mij altijd kracht weer wezen zal.

Ik weet, hoe in des levensgangen, de eenheid mij met Al verbindt, en ik steeds in alle leven eigen wezen wedervind.

Totdat in nietigheid geboren ik Licht word, dat weer langzaam dooft, wanneer dus Allerhoogste Wil, de hemel weer zijn sterren rooft.

Maar hoe ook sluimert in de macht, de Kracht, die is de kracht van Al. Ik ben één met Hem en in Zijn wezen een kracht, die weder leven zal.

Zo wil ik heel mijn wezen geven, ontplooiend mij in deze tijd, gedenkend één met God te leven door Zijn Wil voor alle tijd.

De woorden, die ik spreek, zij zijn een vage schemer van gedachten, die in de nacht van onbewustzijn schijnbaar als schimmen weer verdwijnen. Maar voor een ogenblik willen wij de banden van waan gaan doorbreken, voor een kort ogenblik willen wij vergeten, dat wij slechts mensen en geesten zijn, beperkt van wil, van kunnen. Daarvoor zullen wij een eenheid met alles wat ons omringt en met alles wat ons kracht, leven is, gezamenlijk de liefde het leven zelf bevestigen in alles, wat wij kennen; dat het onbekende, dat ons beroert, ons getuige moge zijn van de liefde, die in het Al regeert.

Ik geef deze taak nu over aan degene, die voor u in deze bijeenkomst de instraling zal leiden. Daarna hoop ik met een kort woord deze bijeenkomst voor u te besluiten.

DE INSTRALING

Wij zijn tezamen gekomen om voor een kort ogenblik heel de wereld te vergeten. Wij willen putten uit de kracht, die rond ons is: de Eeuwige, en Hem roepen om door ons te werken.

Liefde moge de Kracht zijn van het Al. Liefde is de kern van ons wezen. Zonder dit kunnen wij niet bestaan. In naam van deze liefde en kosmische kracht zullen wij allen, die lijden, die hulpeloos en troosteloos zijn, die verward zijn in hun eigen gedachten, verloren in het duister van waanbeelden, trachten te geven het Licht, dat ons gegeven is, opdat de wereld moge zijn Licht, zoals in het begin der dagen.

Daarom vraag ik: Gij, Eeuwige, Kracht van de Allerhoogste, Licht des Lichts..... Wees met ons..... Laat met ons zijn Uw Kracht en leven, laat alle dingen ondergaan in U... Verbreek elke grens, die staat tussen Uw wezen en het onze....

Ik roep U, o mijn God,.... Ik zeg U: Kracht der Krachten... Wees met ons.... Leven van leven, wees in mij deez' korte wijl'....

En U geroepende hebbende: Kracht van Al, roep ik de schimmen, die uit U bestaan... Roep ik de Krachten, die met U gaan door alle wegen.... Uw wil uitdrukken op alle aarde... .

Michael, Strijder, U roep ik ten strijde voor het goed...

Asraël, Geleider van hen, die gaan... U roep ik, opdat gij geleiden zult in stilte en in vrede..... .

Ik roep U, Heerscharen, opdat gij het duister verdrijve....

Ik roep U, Goden van Licht en Zielen der Sterren, opdat gij met ons zijt. Ik zeg U in Naam van de Hoogste: Laat Uwe kracht hier zijnNú.....

Uwe Kracht zij met ons... Ik draag Uw gave naar Uwe wil. Het bevattend hier.....te werpen over de wereld...

Kracht Gods..... In Uwe Naam..... Dat er vrede zij in alle wereld... dat er kracht zij tot liefde en goed in alle mensen...

En nu roep ik U: Gij, die leeft buiten deze wereld.....En toch op haar werkt.... Ik zeg U....Rashin ... Amedan ... Krishna..... Arito (?).... Gij, die draagt, draag met ons.....

Ik vraag U, die geleraard hebt op deze wereld..... Ik vraag U.... Jezus, Kracht der Kracht..... Boeddha, levend Licht.... Aësir... macht, die leven brengt... U, andere leraren.... Laat Uw wijsheid met ons zijn..... Laat Uw wijsheid in deze wereld zijn.....

Ik smeeek U allen, Gij, die groot zijt en machtig.....Verlaat en verloochen ons niet.... Laat Uw leven hier zijn.... Dat Uw Licht uitga

In Naam van U allen... Krachten van Licht... zegen ik ... dat in U zij het Licht, dat nimmer dooft.... dat in U leve de wil, die nimmer faalt... dat in U zij de kracht en adem van de Alziël... Dat Atman U voere naar de plaats van vrede.....Leef.....Laat Uw wereld zijn als Uw leven.....

Kracht, dat lijden, dat waan is..... gedooft worde.....

Kracht, opdat lijden, dat werkelijkheid schijnt, verdwijne.....

Kracht, dat het Kruis, Symbool van Overwinning, levend zij voor ieder, die het kent en het gelooft....

Ter bevestiging: Groten, van Uw wil en wezen..... bevestig ik deze kracht, opdat zij leve..., bevestigd in de stof, die niet is in Al..... bevestigd in het metaal, dat de Wereldziel kent... bevestigd in Uw Naam, o God.....

En nu de kracht, die met ons is..... dat zij met ons blijve... ons niet verlate..... voere in de wereld, die vrede is in alle wereld..... .

AFRONDING

Wie kent de schoonheid van het licht, dat leeft? Wie kent de werkelijkheid van geest, die grootheid vindt?

Al deze dingen zijn met ons geweest en zijn met ons door alle tijd, indien wij streven. Zegen, bevestiging van de Allerhoogste, kracht, wezen van alle Zijnde, gedachte, uitdrukking van alle bewustzijn. Zo is de wereld, zo zijn wij.

In verwarring gevangen, toch ontwakend voor een kort ogenblik. Zo zijn wij gebonden door alle tijden en toch vrij in ons wezen. Waar de Eeuwige leeft, daar zullen wij leven, maar thans is de wereld ons waan. Wij willen de vrede, de vrede in alles, wat ons gegeven wordt, omdat wij zelf durven geven.

Alles wordt gegeven, omdat wij onszelf durven schenken. Wie geeft aan God, vindt God in zich, is één met Hem.

Bevestigd is de daad en de gedachte. Volbracht is het werk. Grote Kracht, voor een kort ogenblik ontwaakt, zal langzaam vergaan en ons verlaten, zoals thans wegtrekt iets van het Licht, iets van het leven, om weer te keren alleen in ons, zo wijzelf één durven zijn met het Licht.

De tekens bevestigd, in de wereld geworpen krachten, alles één. Een waan zal het zijn voor hen, die waan kent en slechts waan. Maar werkelijk voor wie in het werkelijke leeft en die in het leven de werkelijkheid zoekt en erkent in zichzelf.

Zegen... Ruisen der regen, die als een melodie neervalt over mens en dier en plant. Goddelijke Liefde.... dekkende mantel van wolken, die ons de nachtkou bant uit een leven, dat anders somber zou zijn.

Al deze dingen, zij zijn ons een beeld en een droom, waar achter de werkelijkheid soms nog verscholen gaat. Verscholen werkelijkheid, die eens werkelijkheid worden zal en blijven door alle tijden heen.

Daarom zeg ik u, vrienden, vergeet deze dingen niet, draag ze in u voort en maakt ze tot een eigen waarde, niet gewekt door anderen een kort ogenblik, maar krachten, die leven en streven in uzelf, die uw wil sterken en uw bewustzijn vergroten, totdat gij meester zijt over leven en dood. Meester over alle dingen en gelijk vrijwillig de slaaf van de Macht, Die u in leven houdt, Die uw leven is, Die u leven geeft te allen tijde.

Ik beëindig deze avond. Mijn woorden falen, omdat mijn wezen en weten niet voldoende zijn. Ik heb de krachten niet om u te zeggen, wat gebeurt, te beschrijven het Licht, dat was, de kleuren en veelheid van gedachten, maar wel kan ik u zeggen: indien, wat thans was, werkelijk ware op deze wereld, dan zou geen wereld meer zijn, de sterren zouden doven, want in de hoogste Geest zou de mensheid optrekken tot in laatste daad, die een vernietiging is van alle waan, geboren worden van de werkelijkheid en insluimeren in Brahman 's nacht om te ontwaken, wanneer Atman tot leven roept, wanneer Brahman opnieuw troont aan de hemel.

Zo zij vrede met u en kracht zij uw deel, totdat beëindigd is uw gang en gij vrijelijk zult opgaan in een kennen, dat, wat nu een wijle werkelijk scheen, werkelijk is door alle tijden voor allen, die leven.

Goedenavond, vrede zij u.